

škody k hlavnímu líčení a nemůže využít ani žádný jiný druh řízení, ve kterém by se mohl vůči obviněnému domáhat svého nároku, v důsledku čehož není ani možné zajistit jeho nárok na náhradu škody na majetku a majetkových právech obviněného podle § 50 trestního řádu, a nárok tak *de facto* nelze vymoci?

3. Má se pojem „stejný podnik“ podle článku 2 nařízení Rady (ES) č. 994/98 ⁽⁵⁾ ze dne 7. května 1998 ve spojení s čl. 2 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 69/2001 ⁽⁶⁾ ze dne 12. ledna 2001 vykládat pouze formálně v tom smyslu, že rozhodujícím kritériem je, zda se podle vnitrostátního právního řádu jedná pouze o subjekty se samostatnou právní osobností, takže státní podporu do výše 100 000 eur lze poskytnout každé takové společnosti, nebo je rozhodující faktický způsob fungování a řízení těchto společností vzájemně propojených stejnými osobami, jako by se jednalo o systém poboček řízených z jedné centrální společnosti, ačkoli podle vnitrostátní právní úpravy mají tyto společnosti samostatnou právní osobnost, a takové společnosti je třeba považovat za „stejný podnik“ a poskytnout mu státní podporu jako celku do částky 100 000 eur pouze jednou?
4. Má se pod pojmem „škoda“ pro účely Úmluvy o ochraně finančních zájmů Evropských společenství ⁽⁷⁾ ze dne 26. července 1995 chápat pouze ta část neoprávněně získaných finančních prostředků, která přímo souvisí s podvodným jednáním, nebo pod něj spadají i uskutečněné a pravdivě doložené náklady a použití příspěvku, pokud z dokazování vyplývá, že jejich vynaložení bylo nezbytné pro účely zakrytí podvodného jednání, oddálení odhalení podvodného jednání a získání celého objemu státní podpory?

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV (Úř. věst. 2012, L 315, s. 57).

(²) Nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. června 1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech (Úř. věst. 1999, L 161, s. 1; Zvl. vyd. 14/01, s. 31).

(³) Nařízení Komise (ES) č. 1681/94 ze dne 11. července 1994 o nesrovnalostech a navrácení neoprávněně vyplacených částek v souvislosti s financováním strukturálních politik a organizací informačního systému v této oblasti (Úř. věst. 1994, L 178, s. 43; Zvl. vyd. 14/01, s. 23).

(⁴) Stanovisko trestněprávního kolegia Nejvyššího soudu Slovenskej republiky ze dne 29. listopadu 2017.

(⁵) Nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. května 1998 o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory (Úř. věst. 1998, L 142, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 312).

(⁶) Nařízení Komise (ES) č. 69/2001 ze dne 12. ledna 2001 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na podporu *de minimis* (Úř. věst. 2001, L 10, s. 30; Zvl. vyd. 08/02, s. 138).

(⁷) Úmluva o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, vypracovaná na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. 1995, C 316, s. 49; Zvl. vyd. 19/08, s. 57).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Francie) dne 13. srpna 2019 – BNP Paribas Personal Finance SA v. VE

(Věc C-609/19)

(2019/C 348/13)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: BNP Paribas Personal Finance SA

Žalovaný: VE

Předběžné otázky

- 1) Má být odstavec 2 článku 4 směrnice 93/13 ⁽¹⁾ vykládán v tom smyslu, že ujednání, která nemohou být posuzována izolovaně a která stanoví splácení v pevných splátkách započítávaných přednostně na úroky, prodloužení doby platnosti smlouvy a zvýšení úhrad za účelem splacení salda účtu, přičemž toto saldo se může značně zvýšit v důsledku výkyvů parity, tvoří hlavní předmět smlouvy o úvěru denominovaného v cizí měně a splatného v národní měně?

- 2) Má být odstavec 1 článku 3 směrnice 93/13 vykládán v tom smyslu, že ujednání, která stanoví splácení v pevných splátkách započítávaných přednostně na úroky, prodloužení doby platnosti smlouvy a zvýšení úhrad za účelem splacení salda účtu, jež se může značně zvýšit v důsledku výkyvů parity, vytváří významnou nerovnováhu mezi právy a povinnostmi stran smlouvy, zejména proto, že vystavují spotřebitele neúměrnému kurzovému riziku?
- 3) Má být článek 4 směrnice 93/13 vykládán v tom smyslu, že ukládá, aby byl jasný a srozumitelný charakter ujednání smlouvy o úvěru denominovaném v cizí měně a splatném v národní měně posuzován, k okamžiku uzavření smlouvy, s ohledem na předvídatelný ekonomický kontext, konkrétně v projednávané věci na dopady hospodářských potíží let 2007 až 2009 na výkyvy směnného kurzu, s přihlédnutím k profesionálním znalostem a dovednostem poskytovatele úvěru a jeho dobré víře?
- 4) Má být článek 4 směrnice 93/13 vykládán v tom smyslu, že ukládá, aby byl jasný a srozumitelný charakter ujednání smlouvy o úvěru denominovaném v cizí měně a splatném v národní měně posuzován s ohledem na to, zda poskytovatel úvěru, disponující profesionálními znalostmi a dovednostmi, poskytl spotřebiteli informace, zejména v podobě výpočtů, výlučně objektivní a abstraktní, nezohledňující ekonomický kontext, jenž může mít dopad na výkyvy směnného kurzu?

(¹) Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. 1993, L 95, s. 29).

Kasační opravný prostředek podaný dne 21. srpna 2019 společností Alfamicro — Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, L.da., proti rozsudku Tribunálu (druhého senátu) vydanému dne 28. června 2018 ve věci T-64/18, Alfamicro v. Komise

(Věc C-623/19 P)

(2019/C 348/14)

Jednací jazyk: portugalsština

Účastnice řízení

Účastnice podávající kasační opravný prostředek: Alfamicro — Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, L.^{da}. (zástupci: G. Gentil Anastácio a D. Pirra Xarepe, advogados, a M. Stock da Cunha, advogada estagiária)

Další účastnice řízení: Evropská komise

Návrhová žádání účastnice podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelky)

- zrušit rozsudek Tribunálu vydaný ve věci T-64/18 (¹);
- zrušit rozhodnutí Komise C(2017) 8839 final ze dne 13. prosince 2017;
- uložit Evropské komisi náhradu veškerých nákladů řízení.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Navrhovatelka tvrdí, že skutečností rozhodnou pro vznik smluvní pohledávky je samotná smlouva. Pokud tedy Komise mohla v určovací žalobě formulovat své nároky a neučinila tak, nemůže po vydání rozsudku vydávat exekuční tituly týkající se částek přečerpání účtu.

Komise se dopustila zneužití pravomoci.

Ve svém deklaratorním rozsudku (T-831/14) (²) Tribunál rozhodl o pohledávce Komise vyplývající z grantové dohody, a nikoliv, jak nyní nesprávně tvrdí Tribunál, o neuznatelných nákladech za období, na které se vztahuje audit.